

Audiència. L'oració en les Cartes de sant Pau

“L'oració de sant Pau es manifesta en una gran riquesa de formes, una varietat d'expressions que palesa com la pregària implica i penetra totes les situacions de la vida”

03/07/2012

Estimats germans i germanes,

En les darreres catequesis hem reflexionat sobre la pregària en els Fets dels Apòstols. Avui vull

començar a parlar de l'oració en les Cartes de sant Pau, l'Apòstol dels gentils. Primer de tot, vull notar com no és casualitat que les seves Cartes comencin i acabin amb expressions d'oració: a l'inici, acció de gràcies i lloança, i, al final, desig que la gràcia de Déu meni la comunitat a la qual és adreçada la carta. Entre la fórmula d'obertura: «*Dono gràcies al meu Déu per mitjà de Jesucrist*» (Rm 1, 8), i el desig final: «*Que la gràcia de Jesús, el Senyor, sigui amb vosaltres*» (1 Co 16, 23), es desenvolupen els continguts de les Cartes de l'Apòstol. L'oració de sant Pau es manifesta en una gran riquesa de formes que van de l'acció de gràcies a la benedicció, de la lloança a la petició i a la intercessió, de l'himne a la súplica: una varietat d'expressions que palesa com la pregària implica i penetra totes les situacions de la vida, tant les personals com les de les comunitats a les quals s'adreça.

Un primer element que l'Apòstol vol fer-nos comprendre és que la pregària no s'ha de veure com una simple obra bona realitzada per nosaltres, una acció nostra. És abans que res un do, fruit de la presència viva, vivificant del Pare i de Jesucrist en nosaltres. A la Carta als Romans escriu: *«Igualment, l'Esperit ve a ajudar la nostra feblesa: nosaltres no sabem com hem de pregar, però el mateix Esperit intercedeix per nosaltres amb gemecs que no es poden expressar»* (Rm 8, 26). I sabem que és veritat allò que diu l'Apòstol: *«No sabem com hem de pregar»*.

Volem pregar, però Déu és lluny, no tenim les paraules, el llenguatge, per parlar amb Déu, ni tan sols el pensament. Només podem obrir-nos, posar el nostre temps a disposició de Déu, esperar que ell ens ajudi a entrar en el veritable diàleg.

L'Apòstol diu: precisament aquesta manca de paraules, aquesta absència de paraules, fins i tot aquest desig

d'entrar en contacte amb Déu, és pregària que l'Esperit Sant no només comprèn, sinó que porta, interpreta davant Déu. Precisament aquesta debilitat nostra es transforma, a través de l'Esperit Sant, en veritable oració, en veritable contacte amb Déu. L'Esperit Sant és, en certa manera, intèrpret que ens fa comprendre a nosaltres mateixos i a Déu allò que volem dir.

En la pregària, més que en altres dimensions de l'existència, experimentem la nostra feblesa, la nostra pobresa, el nostre ésser criatures, ja que ens trobem davant l'omnipotència i la transcendència de Déu. I com més progressem en l'escolta i en el diàleg amb Déu, perquè l'oració esdevé la respiració diària de la nostra ànima, tant més percebem fins i tot el sentit de la nostra limitació, no només davant les situacions concretes de cada dia, sinó també en la mateixa relació amb el

Senyor. Llavors augmenta en nosaltres la necessitat de fiar-nos, d'abandonar-nos cada vegada més a ell; comprenem que *«no sabem com hem de pregar»* (Rm 8, 26). I l'Esperit Sant ens ajuda en la nostra incapacitat, il·lumina la nostra ment i escalfa el nostre cor, guiant la nostra pregària a Déu. Per a sant Pau la pregària és sobretot obra de l'Esperit en la nostra humanitat, per fer-se càrrec de la nostra debilitat i transformar-nos d'homes vinculats a les realitats materials en homes espirituals. A la primera Carta als Corintis diu: *«no hem rebut l'esperit del món, sinó l'Esperit que ve de Déu, perquè coneguem els dons que Déu ens ha concedit. I no parlem d'aquests dons amb un llenguatge après de la saviesa humana, sinó amb el que hem après de l'Esperit»*(1Co 2, 12-13). En habitar en la nostra fragilitat humana, l'Esperit Sant ens canvia, intercedeix per nosaltres i ens mena cap a les altures de Déu (cf. Rm 8, 26).

Amb aquesta presència de l'Esperit Sant es realitza la nostra unió amb Crist, ja que es tracta de l'Esperit del Fill de Déu, en el qual hem estat fets fills. Sant Pau parla de l'Esperit de Crist (cf. *Rm* 8, 9) i no només l'Esperit de Déu. És obvi: si Crist és el Fill de Déu, el seu Esperit és també Esperit de Déu, i així si l'Esperit de Déu, l'Esperit de Crist, es va fer ja molt proper a nosaltres en el Fill de Déu i Fill de l'home, l'Esperit de Déu també es fa esperit humà i ens toca; podem entrar en la comunió de l'Esperit. És com si diguéssim que no solament Déu Pare es va fer visible en l'encarnació del Fill, sinó també l'Esperit de Déu es manifesta en la vida i en l'acció de Jesús, de Jesucrist, que va viure, va ser crucificat, va morir i va ressuscitar. L'Apòstol recorda que *«ningú no pot dir "Jesús és el Senyor", si no el mou l'Esperit Sant»* (1 Co 12, 3). Així doncs, l'Esperit orienta el nostre cor vers Jesucrist, de manera que «ja no som nosaltres qui vivim,

sinó que és Crist qui viu en nosaltres» (cf. *Ga* 2, 20). En les seves Catequesis sobre els sagraments, sant Ambrosi, reflexionant sobre l'Eucaristia, afirma: «Qui s'embriaga de l'Esperit està arrelat en Crist» (5, 3, 17: pl 16, 450).

I ara vull posar de relleu tres conseqüències en la nostra vida cristiana quan deixem actuar en nosaltres, no l'esperit del món, sinó l'Esperit de Crist com a principi interior de tot el nostre obrar.

Primer de tot, amb la pregària animada per l'Esperit som capaços d'abandonar i superar qualsevol forma de por o d'esclavitud, vivint l'autèntica llibertat dels fills de Déu. Sense la pregària que nodreix cada dia el nostre ésser en Crist, en una intimitat que creix progressivament, ens trobem en la situació descrita per sant Pau en la Carta als Romans: no fem el bé que volem, sinó el mal que

no volem (cf . *Rm* 7, 19). I aquesta és l'expressió de l'alienació de l'ésser humà, de la destrucció de la nostra llibertat, per les circumstàncies del nostre ésser a causa del pecat original: volem el bé que no fem i fem el que no volem, el mal.

L'Apòstol vol donar-nos a entendre que no és en primer lloc la nostra voluntat allò que ens allibera d'aquestes condicions, i tampoc la Llei, sinó l'Esperit Sant. I com que *«on hi ha l'Esperit del Senyor hi ha llibertat»* (2 *Co* 3, 17), amb l'oració experimentem la llibertat que ens ha donat l'Esperit: una llibertat autèntica, que és llibertat del mal i del pecat per al bé i per a la vida, per a Déu. La llibertat de l'Esperit, prossegueix sant Pau, no s'identifica mai ni amb el llibertinatge ni amb la possibilitat d'optar pel mal, sinó amb *«els fruits de l'Esperit que són: amor, goig, pau, paciència, benvolença, bondat, fidelitat, dolcesa i domini d'un mateix»*(*Ga* 5, 22-23). Aquesta és

la veritable llibertat: poder seguir realment el desig del bé, de la veritable alegria, de la comunió amb Déu, i no ser oprimit per les circumstàncies que ens porten a altres direccions.

Una segona conseqüència que es verifica en la nostra vida quan deixem actuar en nosaltres l'Esperit de Crist és que la relació mateixa amb Déu es fa tan profunda que no l'altera cap realitat o situació. Llavors comprenem que amb la pregària no som alliberats de les proves o dels sofriments, sinó que podem viure'ls en unió amb Crist, amb els seus patiments, en la perspectiva de participar també de la seva glòria (cf. *Rm* 8, 17). Moltes vegades, en la nostra pregària, demanem a Déu que ens alliberi del mal físic i espiritual, i ho fem amb gran confiança. Tanmateix, sovint tenim la impressió que no ens escolta i llavors correm el perill de descoratjar-nos i de no

perseverar. En realitat, no hi ha crit humà que Déu no escolti, i precisament en la pregària constant i fidel comprenem amb sant Pau que *«els sofriments del món present no són res comparats amb la glòria que s'ha de revelar en nosaltres»* (Rm 8, 18) . L'oració no ens deslliura de la prova i dels sofriments; més encara - diu sant Pau- nosaltres *«gemeguem dins nostre anhelant de ser plenament fills, quan el nostre cos sigui redimit»* (Rm 8, 23); ell diu que la pregària no ens deslliura del sofriment, però ens permet viure'l i afrontar-lo amb una força nova, amb la mateixa confiança de Jesús, el qual -segons la Carta als Hebreus-*«durant la seva vida mortal s'adreçà a Déu, que el podia salvar de la mort, pregant-lo i suplicant-lo amb grans clams i llàgrimes. Déu l'escoltà per la seva submissió»*(He 5, 7). La resposta de Déu Pare al Fill, als seus forts crits i llàgrimes, no va ser l'alliberament dels sofriments, de la creu, de la

mort, sinó que va ser una escolta molt més gran, una resposta molt més profunda; a través de la creu i la mort, Déu va respondre amb la resurrecció del Fill, amb la nova vida. L'oració animada per l'Esperit Sant ens porta també a nosaltres a viure cada dia el camí de la vida amb les seves proves i sofriments, en la plena esperança, en la confiança en Déu que ens respon com respon al Fill.

I, en tercer lloc, la pregària del creient s'obre també a les dimensions de la humanitat i de tota la creació, la qual «*espera amb impaciència que la glòria dels fills de Déu es reveli plenament*» (Rm 8, 19). Això significa que l'oració, sostinguda per l'Esperit de Crist que parla en el més íntim de nosaltres mateixos, no roman mai tancada en si mateixa, mai és només pregària per mi, sinó que s'obre a compartir els sofriments del nostre temps, dels altres. Es transforma en

intercessió pels altres, i així en el meu alliberament, en canal d'esperança per a tota la creació, en expressió d'aquell amor de Déu que ha estat vessat en els nostres cors per l'Esperit que se'ns ha donat (cf. *Rm* 5, 5). I precisament aquest és un signe d'una veritable pregària, que no acaba en nosaltres mateixos, sinó que s'obre als altres, i així m'allibera, així ajuda a la redempció del món.

Estimats germans i germanes, sant Pau ens ensenya que en la nostra pregària hem obrir-nos a la presència de l'Esperit Sant, el qual prega en nosaltres amb gemecs inefables, per portar-nos a adherir-nos a Déu amb tot el nostre cor i amb tot el nostre ésser. L'Esperit de Crist es converteix en la força de la nostra oració “feble”, en la llum de la nostra oració “apagada”, en el foc de la nostra oració “àrida”, donant-nos la veritable llibertat interior, ensenyant-nos a viure afrontant les

proves de la existència, amb la certesa que no estem sols, obrint-nos als horitzons de la humanitat i de la creació «*que gemega i sofreix dolors de part*» (Rm 8, 22).

Gràcies.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/audiencia-
loracio-en-les-cartes-de-sant-pau/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/audiencia-loracio-en-les-cartes-de-sant-pau/)
(17/08/2025)